

Arrest

nr. 135 756 van 22 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DEPOORTERE loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2005 en heeft zich voor de zevende keer vluchteling verklaard op 24 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 28 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 29 oktober 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Koerd van origine en beschikt u over de Iraakse nationaliteit. U bent afkomstig uit Suleymaniyah, gelegen in Noord-Irak.

U verklaarde dat u Irak ontvlucht was omdat u problemen had gekend met de terroristische islamitische beweging "Ansar Al Sunna", die u had opgevorderd om deel te nemen aan de jihad tegen de Amerikanen. Omdat u hier niet wou op ingaan, werd u door hen met de dood bedreigd, waardoor u zich genoodzaakt zag het land te verlaten.

Op 18 juli 2005 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Op 16 januari 2006 werd door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen enkel geloof werd gehecht aan uw vluchtrelaas. Deze beslissing werd op 29 juli 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State (RvS).

U diende op 9 maart 2009, 22 juni 2009, 31 januari 2011, en 8 maart 2011 respectievelijk een tweede, derde, vierde en vijfde asielaanvraag in, die allen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging werden genomen (bijlage 13quater).

Op 21 november 2011 diende u een zesde asielaanvraag in. In het kader van die aanvraag haalde u aan problemen te hebben gekend met leden van de partij Patriottische Unie Koerdistan (PUK) waarvan u in 2006 in België lid was geworden. Daarnaast haalde u aan in 2009 bekeerd te zijn tot het christendom. U stelde dat er een filmpje over uw doopsel op Youtube werd geplaatst en u sindsdien bedreigingen hebt ontvangen van uw oom en van onbekenden. Op 12 juni 2012 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen enkel geloof werd gehecht aan uw asielmotieven. Het beroep dat u hiertegen instelde bij de RvV werd op 26 februari 2013 afgesloten met de vaststelling van de afstand van het geding.

Op 7 augustus 2014 vroeg u asiel aan in het Verenigd Koninkrijk. Wegens de geldende Dublin Conventie, werd u naar België teruggeleid. Op 23 september 2014 diende u hier een zevende asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag verwijst u naar de algemene onveilige situatie in Irak door de gevechten die er aan de gang zijn. Daarnaast volhardt u in uw eerder aangehaalde problemen met PUK en herhaalt u dat u bij terugkeer naar Irak vreest te worden gedood omwille van uw bekering of door de terroristen die u al eerder ter dood hadden veroordeeld.

U legt geen documenten voor om uw asielaanvraag te ondersteunen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u voor uw huidige asielaanvraag in eerste instantie steunt op de motieven die u in het kader van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, met name uw vrees voor vervolging door de aanhangers van de terreurbeweging Ansar Al Sunna die u naar het leven stonden ten tijde van uw vertrek uit Irak, uw vrees voor vervolging omwille van uw bekering tot het christendom en uw vrees voor vervolging door aanhangers van PUK (Verklaring meervoudige asielaanvraag 21/10/2014, punt 18 en 19). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste en uw zesde asielaanvraag door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De beslissing en beoordeling van uw eerste asielaanvraag werd bovendien door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook tegen de uitspraak van het CGVS in het kader uw zesde asielaanvraag diende u beroep in bij de RvV, maar omdat u binnen de vooropgestelde termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking niet had gevraagd om gehoord te worden, werd u geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en stelde de RvV de afstand van het geding vast.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans

minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Aangezien u zich, wat betreft uw problemen met Ansar Al Sunna, PUK en uw bekering, beperkt tot het louter herhalen van de asielmotieven die u tijdens uw vorige aanvragen hebt uiteengezet, moet er dan ook worden vastgesteld dat u er in het kader van uw zevende aanvraag niet in slaagde de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven te herstellen zodat deze elementen niet kunnen worden aanzien als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Suleymaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK, doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, kan worden geconcludeerd dat u geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, aan dat de bronnen waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft voor het nemen van zijn beslissing ondertussen, gezien de volatiele situatie in Irak, reeds achterhaald zijn. Verzoeker verwijst hiertoe naar het UNHCR rapport "UNHCR position on returns to Iraq" van oktober 2014 en naar het Nederlands 'Ambtsbericht veiligheidssituatie in Irak' van september 2014 en stelt dat de veiligheidssituatie ook in Noord-Irak ernstig verslechterd is. Zo roept UNHCR sinds 27 oktober 2014 op om niemand nog terug te sturen naar Irak, omwille van het feit dat het gehele land getroffen wordt door het conflict, en omwille van het volatiele karakter van de frontlinie.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn huidige asielaanvraag de volgende documenten bij zijn verzoekschrift: het UNHCR rapport, 'UNHCR Position on Returns to Iraq', d.d. 27 October 2014 en een

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 1 A van de Conventie van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker in het kader van zijn zevende asielaanvraag afgelegde verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name zijn vrees voor vervolging door de aanhangers van de terreurbeweging Ansar Al Sunna die verzoeker naar het leven stonden ten tijde van uw vertrek uit Irak, zijn vrees voor vervolging omwille van zijn bekering tot het christendom en zijn vrees voor vervolging door aanhangers van PUK (Verklaring meervoudige asielaanvraag 21/10/2014, punt 18 en 19).

De eerste en zesde asielaanvraag van verzoeker werden door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

In 's Raads arrest nr. 14.580 van 29 juli 2008 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt: *"De Commissaris-generaal heeft op goede gronden geoordeeld dat de oorzaak van verzoekers problemen op zich niet aannemelijk is daar de bestreden beslissing terecht stelt dat het ongeloofwaardig is dat een islamitische beweging om het even wie zou rekruteren om deel te nemen aan de 'jihad'. Het profiel van een dergelijke ondergronds opererende beweging in acht nemend (zie bvb. internetuittreksel bij het initiële verzoekschrift), dient aangenomen te worden dat zij niet gebaat is met het rekruteren en bedreigen van voor haar onbekende personen teneinde hen te dwingen mee te doen met de gevoerde 'jihad'. Zelfs indien verzoeker al bedreigd zou geweest zijn – quod non – maakt hij niet aannemelijk dat hij geen bescherming van de Koerdische overheden zou kunnen verkrijgen daar deze volgens zijn beweringen reeds een onderzoek instelden (administratief dossier, stuk 3, p.5bis-6) en de Koerdische autoriteiten bovendien alle belang hebben om de aanwezigheid van een islamitische terreurgroep op hun grondgebied te vermijden."*

Inzake het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker tegen de beslissing in het kader van zijn zesde asielaanvraag heeft ingediend, werd bij 's Raads arrest nr. 97 940 van 26 februari 2013 de afstand van geding vastgesteld. Daar geen van de partijen binnen de vooropgestelde termijn gevraagd hebben om gehoord te worden, worden ze immers geacht in te stemmen met de in de beschikking van 4 februari 2013 opgenomen grond, met name dat verzoekers bijkomende asielmotieven, zijnde zijn vrees voor vervolging omwille van zijn bekering tot het christendom en zijn vrees voor vervolging door aanhangers van PUK, ongeloofwaardig zijn.

2.5.2. Ter ondersteuning van zijn zevende asielaanvraag legt verzoeker geen nieuwe documenten neer.

2.5.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5.4. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn zevende asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Aangezien u zich, wat betreft uw problemen met Ansar Al Sunna, PUK en uw bekering, beperkt tot het louter herhalen van de asielmotieven die u tijdens uw vorige aanvragen hebt uiteengezet, moet er dan ook worden vastgesteld dat u er in het kader van uw zevende aanvraag niet in slaagde de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven te herstellen zodat deze elementen niet kunnen worden aanzien als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift hiertegen geen verweer voert. Deze motivering blijft dan ook weerhouden, dewelke de Raad beaamt en tot de zijne maakt.

2.5.5. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof

bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

In casu werd terecht gesteld dat er voor burgers in verzoekers regio van herkomst, met name Sulejmaniyah gelegen in Noord-Irak, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zo oordeelde de commissaris-generaal: *“Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.*

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK, doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.”

Betreffende verzoekers verwijzing naar het rapport van het UNHCR *“UNHCR position on Returns to Iraq”* van oktober 2014, waarin gevraagd wordt om een algemene stop van gedwongen verwijderingen, verduidelijkt de Raad vooreerst dat uit de door verzoeker geciteerde passage (punt 27) blijkt dat deze vraag om Iraakse staatsburgers niet naar hun land van herkomst gedwongen terug te sturen, hoofdzakelijk kadert in het licht van het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern hervestigingsalternatief. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat het UNHCR het niet gepast vindt voor de staten om personen uit Irak internationale bescherming te ontfangen op basis van een binnenlandse vlucht of een hervestigingsalternatief. *In casu* is er echter helemaal geen sprake van een intern hervestigingsalternatief, waardoor deze verwijzing dan ook niet dienstig is. Bovendien wijst de Raad er samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen op dat in punt 15 van het advies van het UNHCR het volgende staat te lezen: *“The current conflict is largely concentrated in the central and northern governorates of Al-Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Diyala, Kirkuk and Babel. Baghdad remains the centre of frequent mass casualty attacks, often, but not exclusively, launched against predominantly Shi'ite neighbourhoods, and has seen an upsurge in sectarian violence. The security situation in the Kurdistan Region remains relatively stable, with security forces remaining on high alert and imposing tightened*

security to prevent IS and associated groups from staging attacks. Armed clashes also occur between Kurdish forces and ISIS and associated armed groups on the borders of the Kurdistan Region as the latter had also advanced into areas previously controlled by the Kurdish forces. The southern governorates also continue to see security incidents, including in the form of car bomb attacks, as well as targeted killings/kidnappings and sectarian reprisal attacks against individuals, including members of political parties, religious and tribal figures, government employees, and professionals.” (vrije vertaling: Het huidige conflict is hoofdzakelijk geconcentreerd in de centrale en noordelijke provincies Al Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Diyala, Kirkuk en Babel. Bagdad blijkt het centrum van frequente aanvallen, vaak, maar niet exclusief, gericht tegen sjiiitische buurten en waar een heropleving is van het sektarisch geweld. De veiligheidssituatie in de KRG is relatief stabiel met veiligheidsdiensten die alert blijven voor IS aanvallen. Er zijn gewapende confrontaties tussen Koerdische strijders en ISIS of aanverwante gewapende groepen aan de grens van de KRG. In de zuidelijke provincies zijn er eveneens veiligheidsincidenten, waaronder bomauto's, gerichte moorden, kidnappings en sektarische aanvallen tegen individuen.) Hieruit kan worden afgeleid dat het advies de COI Focussen m.b.t. Noord-Irak aldus niet tegensprekt, integendeel. Zowel uit voormeld rapport van het UNHCR als uit de COI Focussen, vervat in het administratief dossier (*“Irak-De impact van het IS-offensief op de veiligheidssituatie in Noord-Irak”* d.d. 27 augustus 2014 en *“Irak-De veiligheidssituatie in Noord-Irak”* d.d. 30 juni 2014) en de COI Focussen *“Irak-Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht – Noord-Irak”*, d.d. 6 december 2013 en *“Irak-Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer”*, d.d. 11 juni 14 die bij onderhavige verweernota zijn gevoegd, blijkt immers genoegzaam dat de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah onder controle van de Koerdische Regionale Regering zijn en dat de veiligheidssituatie in de Koerdische regio relatief stabiel blijft. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden.

Waar verzoeker nog wijst op het feit dat uit het aangehaald *“Ambtsbericht veiligheidssituatie in Irak”* van september 2014, blijkt dat de situatie in Noord-Irak minder rooskleurig is dan hetgeen het Commissariaat-generaal stelt, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal geenszins het offensief van en de incidenten met IS(IS) ontkent, doch dat hij gezien de hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie terecht tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het door verzoeker aangehaalde *‘Ambtsbericht veiligheidssituatie in Irak’* kan geenszins een andere conclusie hieromtrent afgeleid worden.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn zevende asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt,

ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS